

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/122/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210206256
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7210206256.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: V. G., X.. X.XX.XXXX, L. Y. F., E. X, zastúpený JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom, so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanému: Záchranná služba Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 43, IČO: 00 606 731, o zaplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 17C/38/2010 zo dňa 18. mája 2021

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 17C/38/2010-280 zo dňa 18.5.2021.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007. Rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 89,14 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Vykonaným dokazovaním vzal súd za preukázané, že žalobca bol zamestnaný u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30.4.1991 ako vedúci odborný technický pracovník - vedúci dopravy. Dňa 14.2.2002 mu žalovaný doručil výpoveď z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Žalobca túto výpoveď nepovažoval za platnú, preto sa dňa 3.4.2002 žalobou podanou na súde domáhal určenia jej neplatnosti a určenia, že pracovný pomer trvá. Okresný súd Košice II rozsudkom č. k. 20C/804/2002 zo dňa 1.2.2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu č.k. 2Co/148/2006-89 zo dňa 19.4.2007, právoplatným dňa 11.6.2007, určil, že výpoveď z pracovného pomeru doručená žalobcovi dňa 14.2.2002 je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného založený pracovnou zmluvou zo dňa 30.4.1991 trvá nepretržite naďalej.

3. Z obsahu spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 20C/804/2002 vzal súd za preukázané, že žalobca podaním doručeným Krajskému súdu v Košiciach dňa 4.10.2006 žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 95 O.s.p. pripustil rozšírenie petitu o náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 vo výške priemernej štvrtročnej mzdy 36.900,- Sk, spolu 73.800,- Sk so 17,6 %-ným úrokom z omeškania od 20.9.2002 až od zaplatenia a 3 % zo sumy 73.800,- Sk ako dohodnuté dôchodkové pripoistenie. Krajský súd rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (o neplatnosť skončenia pracovného pomeru), nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie.

4. Vylúčené konanie o náhradu mzdy bolo vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/44/2007, v ktorom súd rozsudkom č. k. 20C/44/2007-28 zo dňa 12.2.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu č. k. 2Co/101/2008-48 zo dňa 29.1.2009, právoplatným dňa 11.3.2009, žalobu o náhradu mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru zamietol. Vo vyššie uvedenom konaní si žalobca uplatnil náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 vo výške priemernej štvrťročnej mzdy 36.900,- Sk, spolu 73.800,- Sk so 17,6 %-ným úrokom z omeškania od 20.9.2002 až do zaplatenia. Žalovaný ohľadne nároku žalobcu vzniesol námietku premičania, na ktorú súd prihladol a žalobu zamietol.

5. V tu prejednávanej veci (sp. zn. 17C/38/2010) si žalobca uplatnil náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce za obdobie, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožnil pokračovať v práci, t.j. za obdobie od 1.5.2002 do 13.6.2007, teda za 62 mesiacov a 13 dní v celkovej sume 17.859,29 €, a to napriek tomu, že o jeho nároku na náhradu mzdy za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 20C/44/2007 zo dňa 12.2.2008. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4Co/282/2010-110 zo dňa 31.1.2013 zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 17C/38/2010-85 zo dňa 12.7.2010, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol, a to v časti nároku na náhradu mzdy za obdobie od 1.5.2002 do 19.9.2002 a v tejto časti konanie zastavil z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Predmetom konania tak zostal nárok na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007.

6. O tomto nároku rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 17C/38/2010-180 zo dňa 25.11.2013 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 969,41 € s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Tento rozsudok bol v zamietavom výroku zrušený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/64/20014-198 zo dňa 9.9.2015 z dôvodu, že súd prvej inštancie nerešpektoval vyslovený právny názor odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a žiadnym spôsobom sa nevyporiadal s otázkou fikcie podania návrhu na náhradu mzdy súčasne s návrhom na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou.

7. Súd prvej inštancie následne doplnil dokazovanie a vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v jeho uznesení sp. zn. 4Co/282/2010 a 1Co/64/2014 právne posúdil vec podľa Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. platného v čase, keď mal žalobcovi vzniknúť nárok, ktorý je predmetom tohto sporu, keďže žalobca oznámil zamestnávateľovi, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na ďalšom zamestnaní listom zo dňa 18.2.2002. Poukázal pritom na prechodné ust. § 251 ods. 1 zákona 311/2001 Z.z. (v súčasnosti platný Zákonník práce), v zmysle ktorého ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2002, ak nie je ďalej ustanovené inak. Nároky, ktoré z nich vznikli a právne úkony urobené pred 1.4.2002, sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Na základe toho s poukazom na ust. § 61 ods. 1,2, § 261 ods. 1,3, § 262 ods. 1 a § 263 ods. 1 Zák. práce č. 65/1965 Zb. dospel k záveru, že nárok, ktorý zostal predmetom konania, t.j. na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007, je premičaný, z ktorého dôvodu žalobu zamietol.

8. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného vo vyššie označených zrušujúcich uzneseniach uviedol, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie, a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje a premičujú sa preto jednotlivé náhrady mzdy za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť. Premičacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru teda začína plynúť od splatnosti každej jednotlivéj náhrady mzdy za ten ktorý mesiac, za ktorý je požadovaná. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že výplatným termínom u žalovaného bol 5. deň príslušného mesiaca, preto súd posudzoval premičiaciu dobu jednotlivých mesačných náhrad od tohto dňa.

9. Odvolacím súdom bola súdu prvej inštancie uložená povinnosť vysporiadať sa s otázkou, či sa na prejednávanej veci nároku žalobcu na náhradu mzdy vzťahuje právna fikcia, že tento svoj nárok na náhradu mzdy uplatnil už v žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Tu súd poukázal na judikatúru (R 10/1969, 4Cdo 42/1995 a R 33/1996), podľa ktorej ak z obsahu žaloby vyplýva, že zamestnanec sa domáha neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pretože chce zostať aj naďalej u zamestnávateľa zamestnaný, alebo že sa domáha vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bez toho, aby trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával,

potom treba predpokladať (s tým, že prípadné pochybnosti odstráni súd v priebehu konania), že sa uplatňuje aj nárok na náhradu mzdy. Uvedený názor bol vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2009 sp. zn. 1Cdo 180/2009. Žalobca sa domáhal neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobou zo dňa 3.4.2002, a zároveň listom zo dňa 18.3.2002 oznámil žalovanému, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní u žalovaného, preto súd nemal v priebehu konania preukázaný žiaden dôvod, ktorý by odôvodňoval odklon od uvedenej judikatúry. Na základe uvedeného súd považoval nárok na náhradu mzdy za implementovaný v žalobe o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, preto uzavrel, že v danom prípade je na mieste prihliadať na prerušenie plynutia premlčacej doby, týkajúcej sa nároku na náhradu mzdy, počas súdneho konania.

10. Súd však upriamil pozornosť na § 261 ods. 3 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb., a teda na predpoklady prerušenia plynutia premlčacej doby. Predpokladmi prerušenia plynutia premlčacej doby sú uplatnenie nároku na súde a riadne pokračovanie v konaní, pričom tieto musia byť splnené kumulatívne. Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnomu následku vo forme spočívania premlčacej doby. V danom prípade žalobca v pôvodnom konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, v ktorom bol fikciou uplatnený aj nárok na náhradu mzdy s tým súvisiaci (prvá podmienky prerušenia plynutia premlčacej doby splnená bola), svoj nárok na náhradu mzdy v priebehu konania zúžil len na 6 mesiacov (od 18.3.2002 do 19.9.2002), teda v konaní o ďalšom nároku na náhradu mzdy (za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007) riadne nepokračoval, čím sám eliminoval prerušenie plynutia premlčacej doby pri tomto nároku za ďalšie obdobie (za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007). Účinky uplatnenia nároku na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007 v pôvodnom konaní teda nie sú zachované v tomto prebiehajúcom konaní. Účinky pôvodnej žaloby sa nevzťahujú na nárok na náhradu mzdy uplatnený v tomto prejednávacom spore. Preto súd uplatnenie tohto nároku na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007 v prebiehajúcom spore považoval za prvotné uplatnenie nároku. Konštatoval, že je na ťarchu žalobcu, že si napriek zrejmej vedomosti o povinnosti uplatnenia nároku na náhradu mzdy tento uplatňoval iba v zúženom rozsahu 6 mesiacov, čím svoje právo na náhradu mzdy za ďalšie obdobie vystavil možnosti premlčania.

11. Zdôraznil, že premlčacia doba neplynie, len pokiaľ ide o sumu, ktorej úhrady sa v konaní oprávnený domáha a v tomto konaní riadne pokračuje. Ohľadne nevymáhaného zvyšku premlčacia doba plynie ďalej, pretože nie sú splnené zákonom požadované podmienky na jej prerušenie (Imrich Fekete, Občiansky zákonník, Veľký komentár, 1. zväzok, Euro Kodaň, s.r.o., Bratislava 2017, str. 934, B 37/1974). Keďže nedošlo k spočívaniu premlčacej doby u uplatneného nároku na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007, tento nárok bol uplatnený až žalobou dňa 17.3.2010, preto vzhľadom na žalovaný vznesenú námietku premlčania súd nemal inú možnosť, než žalobou uplatnený nárok z dôvodu jeho premlčania zamietnuť, keďže aj právo na náhradu mzdy za mesiac 2/2007, splatnej ako poslednej dňa 5.3.2007, sa premlčalo dňa 6.3.2010.

12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu jeho celkového úspechu 89,14 % (v časti o zaplatenie 969,41 € bol úspešný žalobca, t.j. jeho úspech predstavoval 5,43 % a vo zvyšku ide o úspech žalovaného, t.j. 94,57 %, rozdiel predstavuje 89,14 %).

13. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd rozhodne v súlade so žalobou a prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal, že súd prvej inštancie vec neposúdil dôsledne v súlade so závermi odvolacieho súdu. V konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bol implementovaný aj nárok na náhradu mzdy za obdobie, kedy žalovaný prestal žalobcu zamestnávať a platiť mu mzdu až do momentu umožnenia žalobcovi opätovne vykonávať prácu. Nesprávne súd posúdil obsah podania žalobcu zo dňa 4.10.2006, kedy tento považoval za „zúženie“ nároku žalobcu na náhradu mzdy len na 6 mesiacov. Procesný inštitút zúženia nároku totiž Občiansky súdny poriadok a ani Civilný sporový poriadok nepozná. Nie je preto zrejmé, čo je potrebné pod uvedeným pojmom rozumieť. Žalobca iba predpokladá, že súd vyvodil z tohto podania, že vo zvyšnej časti vzal žalobca svoj návrh späť. Táto skutočnosť však z podania žalobcu zo dňa 4.10.2006 nevyplýva. Takýto procesný úkon žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/804/2002 neuskutočnil. Z týchto dôvodov nemohlo dôjsť k eliminovaniu prerušenia premlčacej doby tak, ako to uviedol súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007 je premlčaný.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru sa súd správne vysporiadal s fikciou uplatnenia nároku na náhradu mzdy spolu s podaním žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v intenciách záverov odvolacieho súdu. Aj podľa názoru žalovaného žalobca podaním zo dňa 4.10.2006 si uplatnil nárok na náhradu mzdy iba za 6 mesiacov a zvyšnú časť nároku si uplatnil až 17.3.2010, premlčacia doba preto ohľadne ďalšej časti nároku nespočívala, ale riadne plynula ďalej. Žalobca podaním zo dňa 4.10.2006 vo veci sp. zn. 20C/804/2002 uplatnil rozšírenie petitu žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru o ďalší nárok, a to nárok na náhradu mzdy. Rozšírenie sa však týkalo iba náhrady mzdy za obdobie 6-ich mesiacov, pričom nárok na náhradu mzdy presahujúci uvedených 6 mesiacov si žalobca uplatnil až 17.3.2010. V riadnom konaní po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru tak pokračoval len v rozsahu nároku na náhradu mzdy za obdobie 6-ich mesiacov. Odôvodnenie rozhodnutia, kde súd uvádza, že žalobca zúžil svoj nárok podaním zo dňa 4.10.2006 len na obdobie 6 mesiacov, je bez pochyb potrebné chápať tak, že žalobca pri svojej vedomosti o povinnosti uplatnenia nároku na náhradu mzdy si tento nárok uplatnil iba za obdobie 6-ich mesiacov. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

15. Žalobca v replike zotrval na tvrdeniach uvádzaných v odvolaní so zdôraznením, že svoj návrh nezobral ani čiastočne späť.

16. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

18. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18. januára 2022 o 9.35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 11. januára 2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

20. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

22. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, tieto dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, riadiac sa pritom vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Košiciach v jeho uzneseniach sp. zn. 4Co/282/2010 a sp. zn. 1Co/64/2014 a neboli zistené žiadne vady, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Správne, veľmi podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007 z dôvodov, ako ich podrobne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach.

25. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

26. Podstatou procesnej obrany žalobcu je tvrdenie, že žalobou o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zo dňa 3.4.2002 v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/804/2002 si uplatnil nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie, kedy žalovaný prestal žalobcu zamestnávať a platiť mu mzdu, až do momentu umožnenia žalobcovi opätovne vykonávať prácu. Uvádza, že jeho podanie zo dňa 3.10.2006 podľa obsahu nemožno považovať za späťvzatie žaloby v časti presahujúcej nárok na náhradu mzdy po uplynutí 6-ich mesiacov, a teda pokiaľ aj požadoval zaplatiť náhradu mzdy za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002, v prevyšujúcej časti žalobu nezobral späť, a preto nemohlo dôjsť k eliminovaniu prerušenia premlčacej doby ohľadne nároku za obdobie od 20.9.2002 do 28.2.2007.

27. Táto odvolacia námietka žalobcu je nedôvodná, pretože tak, ako správne uviedol súd prvej inštancie, aj keď si žalobca žalobou podanou dňa 3.4.2002 o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výslovne neuplatnil aj nárok na náhradu mzdy s uvedením obdobia, za ktorý si tento nárok uplatňuje a s uvedením jeho výšky, vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky malo podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru aj účinky podania žaloby o náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, čo malo za následok prerušenie plynutia premlčacej doby, týkajúcej sa nároku na náhradu mzdy, až do právoplatného skončenia konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

28. Ako vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 20C/804/2002, výslovne si žalobca prvýkrát uplatnil nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru podaním zo dňa 3.10.2006, doručeným Krajskému súdu v Košiciach dňa 4.10.2006, označeným ako rozšírenie petitu, pričom týmto podaním žiadal súd o pripustenie rozšírenia petitu žaloby v zmysle § 95 O.s.p. tak, že súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 vo výške 73.800,- Sk s príslušenstvom.

29. Krajský súd v Košiciach na pojednávaní dňa 19.4.2006 vo veci sp. zn. 2Co/148/2006 pripustil zmenu - rozšírenie žaloby o náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru v zmysle podania žalobcu zo dňa 3.10.2006 a rozsudkom zo dňa 19.4.2007 č.k. 2Co/148/2006-189 nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, že žalobca v podanej žalobe nevymedzil obdobie, za ktoré požaduje náhradu mzdy a nevymedzil ani výšku tohto nároku, a to vzhľadom na tú skutočnosť, že k uplatneniu tohto nároku došlo v dôsledku právnej fikcie. Tento svoj nárok špecifikoval až v priebehu konania (sp. zn. 20C/804/2002) tak, že sa domáhal náhrady mzdy za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 vo výške 73.800,- Sk s príslušenstvom.

31. Tým vymedzil nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorý bol aj vylúčený na samostatné konanie a bolo o ňom rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/44/2007.

32. Nárok na náhradu mzdy za ďalšie obdobie, t.j. od 20.9.2002 do 28.2.2007 si teda žalobca prvýkrát uplatnil až žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 17.3.2010, ako to správne uzavrel aj súd prvej inštancie a k tomuto dňu už bol žalobou uplatnený nárok premlčaný, keďže jednotlivé náhrady mzdy sa premlčovali vždy od 5. dňa nasledujúceho mesiaca po uplynutí troch rokov.

33. Tak, ako správne súd uviedol, náhrada mzdy za február 2007 sa stala splatnou 5.3.2007, kedy začala plynúť premlčacia doba pre uplatnenie tejto poslednej splátky, táto uplynula 5.3.2010, pričom žaloba bola doručená súdu až 17.3.2010. Nepochybne všetky predchádzajúce náhrady mzdy sa stali splatnými skôr, a preto aj ich premlčacia doba uplynula pred 5.3.2010.

34. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nemožno konštatovanie súdu, že žalobca svoj nárok na náhradu mzdy v priebehu konania vedeného pod sp. zn. 20C/804/2002 zúžil len na 6 mesiacov interpretovať tak, že by súd mal na mysli späťvzatie žaloby v celej prevyšujúcej časti. Nenáležitá je

preto obrana žalobcu, že vo vzťahu k súdu nevykonal žiaden procesný úkon späťvzatia žaloby v časti prevyšujúcej nárok na náhradu mzdy za obdobie 6-ich mesiacov.

35. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že hoci žalobca doručil podanie, ktorým upresnil svoj nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru odvolaciemu súdu až dňa 4.10.2006, napriek tomu nárok upresnil iba na dobu od 18.3.2002 do 19.9.2002. Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ by žalobca trval na nároku na náhradu mzdy aj za čas presahujúci 6 mesiacov, bol by si ho uplatnil minimálne až do doby 3.10.2006, kedy bolo vypracované písomné podanie, smerujúce k uplatneniu nároku na náhradu mzdy.

36. Aj táto skutočnosť nasvedčuje správne mu záveru súdu prvej inštancie, že žalobca trval na priznaní nároku na náhradu mzdy iba za obdobie od 18.3.2002 do 19.9.2002 a v prevyšujúcej časti si tento nárok uplatnil až samostatnou žalobou doručenou súdu dňa 17.3.2010.

37. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov konania.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).